

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **J. F.**, zastoupeného JUDr. Beátou Burianovou, advokátkou se sídlem v Mariánských Lázních, Hlavní 161, za účasti **České správy sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2005, č. j. 58 Ca 54/2003 – 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2005, č. j. 58 Ca 54/2003 – 15, byla odmítnuta žaloba stěžovatele, v jejímž petitu změněném k výzvě soudu se domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil „odpůrci vydat rozhodnutí, ze kterého bude možné zjistit, z čeho při úpravě důchodu vycházel a jaká byla nová výše jeho částečného invalidního důchodu i plného invalidního důchodu stanovena. Rozhodnutí bude vydáno do jednoho měsíce od právní moci rozsudku. Zjištěné rozdíly ve výších důchodu budou odpůrcem vyplaceny dle nároku stanoveného zákonem, včetně vynaložených nákladů na soudní řízení, do tří dnů od právní moci rozsudku“. V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud uvedl, že podaná žaloba, resp. její doplnění, nesplňovala náležitosti žaloby podle § 80 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť obsahovala výrok, který krajský soud není oprávněn vydat. Protože stěžovatel tyto vady neodstranil ani po výzvě krajského soudu, ve které byl též poučen o následcích jejího nesplnění, stal se tento nedostatek

skutečností, která nedovolovala v řízení pokračovat, krajský soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu zamítl.

Stěžovatel se v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu s poukazem na § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod spatřoval ve vadě poučení, když krajský soud v rozporu s ustanovením § 36 odst. 1 s. ř. s. neposkytl stěžovateli poučení o jeho procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěl újmu, když poučení stěžovatele nebylo přiměřené jeho znalosti práva. Podle jeho názoru by stačilo, kdyby jej soud jednoduše poučil o tom, že v žalobě na ochranu proti nečinnosti se lze toliko domáhat vydání žádaného rozhodnutí, aniž by bylo přiznáno, jaký má být jeho obsah. Navíc namítal, že doplnění žaloby nutno chápat tak, že se stěžovatel domáhal vydání rozhodnutí o žádosti ze dne 14. 3. 2003, jejíž text zopakoval. Z těchto důvodů se domáhal zrušení napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodu, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobou ze dne 17. 4. 2003 se stěžovatel domáhal, aby Krajský soud v Plzni v souladu se zákonem. č. 150/2002 Sb., stanovil odpůrci lhůtu pro vydání rozhodnutí, ze kterého bude možné zjistit, z čeho vycházel při úpravě důchodu a jaká byla nová výše částečného invalidního důchodu i plného invalidního důchodu stanovena. Usnesením soudu ze dne 9. března 2005 byl stěžovatel mimo jiné vyzván, aby opravil své podání ze dne 17. 4. 2003 tak, že zformuje návrh výroku rozsudku, aby byl v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. Podáním ze dne 16. 3. 2005 stěžovatel upravil své podání způsobem výše popsáním.

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat návrh výroku rozsudku.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podle § 36 odst. 1 věta druhá s. ř. s. je soud povinen poskytnout účastníkům stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnut jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu.

Podle § 81 odst. 2 s. ř. s., je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat v pořadí druhou námitkou, neboť její případné kladné zodpovězení by vylučovalo důvodnost odmítnutí žaloby bez dalšího, neboť by nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. samotným

faktem, že výrok byl formulován správně. Nejvyšší správní soud však tuto námitku stěžovatele neshledal důvodnou. Jak vyplývá z ust. § 81 odst. 2 s. ř. s., výrok musí znít tak, že se jím stěžovatel může domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení správním orgánem, avšak nemůže předepisovat správnímu orgánu, jaký má být jeho obsah. Stěžovatelem navržený výrok rozhodnutí však obsahuje požadavek, jak a co má být správním orgánem rozhodnuto. Není tedy výrokem, který by mohl být soudem akceptován.

Pokud jde o námitky týkající se způsobu poučení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel byl v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzván k odstranění vad podání s odkazem na ust. § 81 odst. 2 s. ř. s. a poučen o následcích jejich neodstranění. Znění zákona týkající se výroku je jasné a Nejvyšší správní soud shledal odkaz na ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s. dostačujícím, když nevyžaduje zvláštní právní znalosti. Pokud se stěžovatel domníval, že obsah poučení je pro něj nesrozumitelný, měl možnost se obrátit se žádostí o právní pomoc na advokáta. Proto Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto námitku důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl, a správnímu orgánu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu